

Tirage 5000 exemplaires

Tưởng mà mà còn

16° Pièce
INDO-CHINOIS

434

Độc-giả hãy đặt mình dưới kính hiển-vi
này thì sẽ thấy chơn-tướng của mình.

Giá 1 xu

Số 5

16° Indochine BIBLIOTHEQUE EVANGELIQUE 434

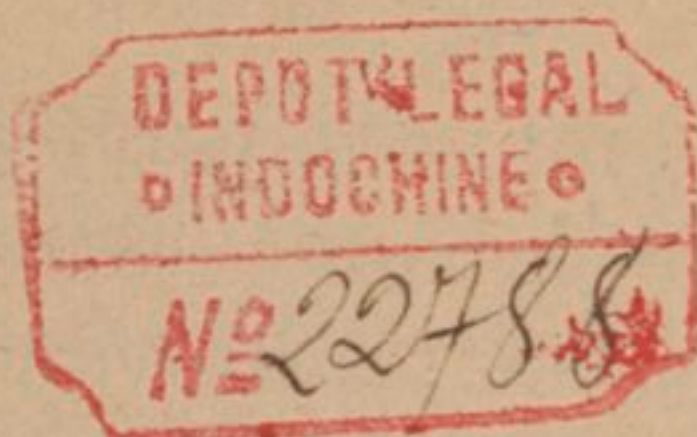
TẠI SAO CÓ QUYỀN SÁCH NÀY ?

Nếu ta ngưng thần định trí trong giây-lát mà găm xem mọi sự xảy ra trên thế-gian này, nào chiến-tranh, nào khủng-hoảng, nào đạo-đức suy-vong, nào vật-dục bùng-bột, thì ta bất-giác phải than rằng: «Ôi! Lòng người hư-hoại thay!»

Bao nhiêu phương-thế của loài người xưa nay tìm ra để vãn-hồi tình-cảnh thương-tâm, nguy-ngập ấy đều tự chứng là vô-hiệu cả. Cần có sự can-thiệp từ thiên-thượng, cần có Đấng siêu-phàm cứu-giúp. Sự can-thiệp ấy, sự cứu-giúp ấy, độc-giả sẽ thấy tả-vẽ bằng những lời đơn-sơ, thành-thực trong cuốn sách nhỏ này.

Hỡi ai bấy lâu bị sóng gió tội-lỗi dỗi-dập, hãy trao bánh lái của linh-hồn mình cho Đức Chúa Jêsus-Christ! Hãy hiểu-biết Ngài, quì xuống mà tiếp-nhận Ngài làm Cứu-Chúa!

Xem hết sách này, xin cho người khác xem và đến các nhà giảng Hội Tin-Lành khắp xứ Đông-Pháp mà hỏi.


~~~~~  
**TƯỞNG MẮT MÀ CÒN**  
~~~~~

TRUNG MẠI HÀ NỘI

ti
tr
th
sa
m
C
(n
v
r
h
c

l
th
A
v
d

TƯỞNG MẤT MÀ CÒN

KHOA-HỌC nêu một cách-ngôn xâu-xa hơn hết, tức là *chẳng gì tiêu-mất* trong thế-gian này. Thoạt-tiên ta lấy làm lạ, nhưng nếu suy-xét kỹ-càng hơn, ắt ta sẽ công-nhận lẽ tin-tưởng ấy của nhà khoa-học. Hễ có cái gì dường như tiêu-mất thì lại có cái khác bồi vào theo một hình-trạng khác. Thí-dụ như cây củi ở trong lò sưởi thật cháy, nhưng không tiêu-mất, vì nó biến thành sức nóng, ánh sáng, hơi-khí và tro. Nước đun sôi mãi cũng mất biệt, nhưng thực ra đã đổi thành hơi. Chịu chế-biến theo cách riêng, các loài khoáng-sản (*minerais*) bèn sanh ra muối và lô-i-quang (*radium*), vân vân. Vậy, nếu khoa-học có lý mà quả-quyết rằng trong cõi vật-chất chẳng có gì tiêu-mất, thì ta há dám quả-quyết rằng trong cõi thiêng-liêng không có như vậy, và công-việc ta lại không bắt gặp ta, sao?

Cái chơn-lý thực-nghiệm ấy hòa-hiệp trọn-vẹn với lời của ba bậc xuất-chúng trong phạm-vi trí-thức thiêng-liêng: Môi-se thấu-thái hết học-vấn của nước Ai-cập, Đức Chúa Jêsus xét thấu đáy lòng người ta, và bác-sĩ Phao-lô, là môn-đệ của nhà học-giả trứ-danh Ga-ma-li-ên. Ta sẽ thấy ba vị lãnh-tụ thiêng-

liêng đó có tư-tưởng hòa-hiệp nhau trọn-vẹn, và thể nào ba vị đó không phản-đối với cái chơn-lý dùng làm đề-mục bài này.

MỘT VỊ LÀM CHỨNG

Đã hơn ba ngàn năm, Môi-se nói rằng : «Phải biết tội-lỗi các người chắc sẽ gặp các người» (Dân 32: 23—theo một bản Kinh-Thánh tiếng Pháp).

Ai đời ngu-dại đến nỗi chối tội mình? Nếu không nhìn-nhận mình thường thiếu phận-sự ở đời, thì người ngay-thẳng sẽ nói gì được? Hãy xem-xét cõi tư-tưởng kín-giấu. Chỉ có Đức Chúa Trời biết mọi việc xảy ra trong khối óc loài người. Ở nhà bí-mật ấy chung với những mối lo-toan tốt-đẹp và cao-thượng, kia, có rất nhiều ý-nghĩ tầm-phào, ghen-ghét, ô-uế, căm-hờn mà ta lấy làm hồ-thẹn nếu phải xưng ra trước mặt bà-con! Còn lời nói? Biết bao tội-lỗi bởi lời nói! Ta thả nhưng không hề bắt lại được vô-số lời bất-công, gian-ác, giả-dối, phạm-thượng, rù-quẩn! Bây giờ xin xét đến công-việc chúng ta! Ta nói thế nào về những thói xấu, về hành-vi đáng tội, và các vết ô-uế dính vào đường đi nước bước của mình, về các tư-dục mà mình chịu làm tội-mọi? Đương khi nghe tiếng phán của lương-tâm, ta cũng nghe khoa-học và Môi-se lớn tiếng buộc tội như vậy: **«Chẳng gì tiêu-mất! Phải biết rằng tội-lỗi các người chắc sẽ gặp các người!»**

Phải có một tòa án thượng-phẩm để trừ-diệt mỗi việc bất-công, để báo-thù cho kẻ vô-tội, để chỉ-vạch và công-bố các trọng-tội bí-mật ở trước mặt võ-trụ, để phạt các việc trái phép của loài người cho xứng-đáng. Bằng chẳng vậy, thì cuộc đời đầy-dẫy đau-đớn, thất-vọng, buồn-thảm chẳng qua là một tấn bi-kịch dằng-dai kết-cuộc là cõi hư-vô đáng sợ.

Thủ-phạm tự thú

Tôi có đọc truyện một người xây nhà ở sát bờ biển. Hắn kết bạn với bọn xấu nết; một bữa hắn cãi lộn với một tên trong bọn ấy. Lửa căm-hờn cháy rực, hắn rút dao găm đâm vào trái tim kẻ địch chết tươi. Làm thế nào cho biết tích cái thi-hài của kẻ bị mình giết? Nảy được một ý, hắn bèn liệng xác xuống biển và bởi đó bịt đường dò-xét của các nhà chuyên-trách. Suốt mấy tuần-lễ mọi người đồ đi tìm kẻ biệt tích, nhưng chẳng thấy tăm-hơi, nên không nói đến nữa. Việc dưng đã nguội, thì buổi sáng nọ, tên sát-nhơn ra khỏi cửa bỗng thấy xác một người đờn-ông nằm cách nhà mình mấy thước. Liếc mắt ngó qua, hắn đủ nhìn-nhận chính là xác kẻ bị mình giết chết! Ngọn thủy-triều và các dòng nước biển dỗi-dập thầy kia và đưa đến trước nhà tên đại-ác! Hoảng hồn vì Đức Chúa Trời can-thiệp một cách không ngờ, hắn bèn đi nộp mình cho các nhà chuyên-trách và chịu sự hình-phạt xứng với tội-lỗi.

Chớ quên rằng có những việc chẳng ai lường được nhưng rất quan-trọng trong đời, có những việc mà ta kể là tình-cờ, có những «trường-hợp không dè» vẫn làm lính xen-dầm thuộc quyền Quan Án thượng-phẩm, là Đấng trả cho mỗi người tùy theo công-việc của họ. Vả, có kẻ nói rằng: «Cối của Đức Chúa Trời xay chậm, nhưng xay nhỏ ghê.» Hữu-lý thay!

Hiện-hiện trên màn bạc

Máy chớp bóng làm thí-dụ trọn-vẹn về ý-tưởng này: *Chẳng gì tiêu-mất*. Hiện nay ta nghe tiếng nói và cách đi-đứng, làm-lụng của những người chết đã lâu năm. Dầu chết rồi, họ vẫn còn sống; bộ-tịch và công-việc họ lại hiện-hiện trước mặt, và lời-lẽ của họ lại vang-dậy bên tai hàng mấy ngàn khán-giả, là những kẻ ngợi-khen hoặc chê-trách họ. Hỡi độc-giả, hãy tin chắc rằng Đức Chúa Trời hằng sống ghi-chép ý nghĩ, lời nói và việc làm của anh em! Hằng ngày Ngài quay «*phim*» cuộc đời anh em để đem «*chớp*» trước mặt anh em khi anh em ứng-hầu trước tòa án của Ngài. Anh em sẽ cố chối tội để gỡ mình chẳng? Không được đâu. Tội-nhơn phải ngậm miệng. «Đã định cho loài người phải chết một lần, rồi chịu đoán-xét» (Hê 9: 27).

HAI VỊ LÀM CHỨNG

Một ngàn chín trăm năm trước, Đức Chúa Jêsus phán rằng: «Chẳng có sự gì giấu mà

không phải lộ ra, chẳng có sự gì kín mà không được biết. Vậy nên mọi điều mà các người đã nói nơi tối, sẽ nghe ra nơi sáng; mọi điều mà các người đã nói vào lỗ tai trong buồng kín, sẽ giảng ra trên mái nhà» (Lu-ca 12 : 2-3).

Nghe Đức Chúa Jêsus phán vậy, có lẽ một nhà bác-học trong thời ấy cãi rằng : «Nhưng, thưa Thầy, Thầy dạy sai. Trong ngày đoán-xét, ai sẽ giảng lời chúng tôi nói trên mái nhà được? Không có cách nào thu lại và giữ-gìn những lời ấy.»

Đây chúng tôi lại xin viện khoa-học. Ta sống trong thế-kỷ thứ 20 này, nên được phép chứng thực cho lời phán của Chúa Christ, là Đấng không hề tự nhận là nguồn khoa-học, nhưng biết thấu các lẽ huyền-vi của vũ-trụ mà các nhà bác-học đã giải-bày, tỉ như vô-tuyến điện-thoại (*téléphonie sans fil*) và máy hát. Vô-tuyến điện-thoại có thể thu lời nói, truyền nó từ trạm này đến trạm khác, «luyện-lọc» nó theo một phương-pháp riêng, làm cho nó to gấp mấy trăm lần, tung nó đi nơi xa đã đặt sẵn những máy thu-thanh, khiến người ta nghe được rõ-ràng khôn xiết.

Hiện nay chẳng ai còn có thể chối rằng lời phán của Đức Chúa Jêsus là sai. Chối như vậy thì tỏ ra mình ngu-dốt quá. Đức Chúa Trời há không làm được công-việc loài người làm hằng ngày sao? Họ dùng môi-miệng mà lừa-gạt. Này, trong ngày phán-

xét, Đức Chúa Trời há không có thể khiến họ nghe lại những lời xấu-xa họ đã nói suốt đời sao?

Ta sẽ nghe tiếng mình

Máy hát làm việc mà vô-tuyến điện-thoại không làm được. Vô-tuyến điện-thoại chỉ truyền được tiếng nói của **kẻ sống**, nhưng máy hát gìn-giữ lời của **kẻ chết**. Ta hẳn chịu cảm-động nếu được nghe lời nói hoặc bài hát du-dương của kẻ đã qua đời lâu năm. Người ta thâu lại hết các bài diễn-văn chánh-trị của vua *George* thứ năm, nước Anh, để truyền cho hậu-thế được nghe. Hỡi bạn độc-giả, mọi sự này nghĩa là gì? Nghĩa là dấu anh em đã qua đời lâu lắm, nhưng lời nói vô-ý, xấu-xa, ô-uế của anh em vẫn vang-động trong không-gian cho tới khi Quan Án của cả thế-giới sẽ mở «máy hát» của Ngài để anh em nghe lại mọi lời mình đã nói và đã quên từ lâu. Nào ai tưởng tôi nói thêu-dệt, hãy nghe câu tuyên-bố của Đức Chúa Jêsus: «Ta bảo các người, đến ngày phán-xét, người ta sẽ khai ra mọi lời hư-không mà mình đã nói» (Ma 12 : 36).

BA VỊ LÀM CHỨNG

Cách Đức Chúa Jêsus ít lâu, có Sứ-đồ Phao-lô nói rằng: «Ấy là đều sẽ hiện ra trong ngày Đức Chúa Trời bởi Đức Chúa Jêsus-Christ mà xét-đoán những việc kín-nhiệm của loài người, y theo Tin-Lành tôi» (Rô 2 : 16).

Đức Chúa Trời chẳng những đoán-xét tội-lỗi **tở-tường**, song cũng đoán-xét tội-lỗi phạm ở nơi **kín-nhiệm** vẫn còn che-khuất vì công-lý hẹp-hòi của loài người không bày-tỏ được. Con mắt nhìn Ca-in ở trong mồ-mả cũng nhìn thấu các «mồ-mả» (theo cách nói của thi-sĩ *Victor Hugo*) của những thành-phố lớn, tức là những nơi ô-nhục, gian-ác, diễn ra biết bao tấn kịch gớm-ghiếc, xấu-xa! Đức Chúa Trời đã chỉ-định một ngày trọng-thể để theo công-lý mà thẳng tay trừng-phạt tội-nhơn. Kẻ nào phạm tội ở nơi kín-giấu mà lại tưởng mình thoát được mọi hiệu-quả của tội, kẻ ấy nhạo-báng Đức Chúa Trời; nầy, đương khi chờ-đợi ngày phán-xét, tội-lỗi họ chẳng tiêu-mòn chút nào đâu.

Để làm thí-dụ cho lẽ đạo trên đây, tôi xin dùng cái ống dòm, cũng là một lợi-khí do khoa-học. Ẩn mình nơi đáy tàu lặn, thủy-binh **mà chẳng ai thấy được** vẫn thấy rõ chiếc tàu bên địch; nép mình ở chỗ cùng-tột chiến-hào, người lính **mà chẳng ai thấy được** vẫn dùng ống dòm để xem-xét bên địch giàn binh bày trận thế nào. Đương hồi Âu-chiến, một viên hạm-trưởng nói rằng: «Chẳng có kẻ thù nào đến gần ta mà ta không thấy lập-tức; ta chẳng thấy gì trên làn nước minh-mông nầy, Vậy, chắc không có quân thù. Ta chẳng cần vấn-vương sự bối-rối kỳ-cục. Cái gì ta **thấy** thì ta mới **tin**.» Tội-nghiệp! Một lúc sau có viên đạn nổ vang đưa ông

vào cõi đời đời. Anh em suy-nghĩ thế nào về ông ấy? Anh em nhieéc rằng : «Ngu-dại!» Phải, ngu-dại chính là tên của những ai sẵn sẵn cho mình một cuộc tương-lai kinh-khiếp, vì chẳng chút kể đến sự công-bình đời đời mà mắt mình không thấy rõ-ràng được.

Vết đen trên sọ

Có khi công-lý của loài người cũng có thể hình-phạt kẻ sát-nhơn đã giấu được tội-ác suốt năm, mười, hai mươi năm và hơn nữa. Xin kể một việc thực như dưới :

Dạo chơi qua nghĩa-địa, một ông thầy thuốc bỗng đề ý đến hài-cốt mà người bốc mả đương lượm lên. Ông giơ chơn lật cái sọ, rồi liền cúi xuống xem-xét, có bộ suy-nghĩ lắm. Số là ông mới thấy một lỗ nhỏ xíu ở phía dưới sọ. Ông hỏi thăm người bốc mộ về kẻ chết đó ; người đưa ông đi tra sỏ. Tìm-tòi, lục-lọi mãi, ông mới thấy tên kẻ chết kia. Đoạn, ông hỏi-han về bà vợ góa ; bà còn sống nhưng đi ở nơi khác rồi. Chẳng chút chán-nản, ông cứ dò-tìm, nên rốt lại gặp được bà nọ và ngỏ ý muốn nói chuyện với bà. Được nhận lời, ông nhìn thẳng vào mặt bà lão, lẳng-lặng nói cho bà biết việc mình gặp-gỡ tình-cờ. Ông thấy bà tái xanh. Ông trắng-trợn hỏi bà tại sao có lỗ nhỏ ở phía dưới cái sọ. Run-rẩy, hoảng hồn, bà vợ góa không trả lời được. Bấy giờ ông thầy thuốc chắc

mầm đã tìm ra manh-mối, bèn nói rằng: «Bà ơi, chính bà đã giết chồng bà!» Nghe vậy, bà nọ ngất đi. Lúc tỉnh lại, bà thú thực tội-ác mà mình đã phạm ba mươi năm về trước:

—Thưa ông, ba mươi năm về trước, tôi đương ở với chồng, bỗng đem lòng say-mê một chàng thiếu-niên công-tử. Muốn được cùng chàng kết bạn trăm năm, tôi bèn nghe theo lời chàng dụ-dỗ mà lập-tâm giết chết chồng mình. Lừa lúc chồng tôi ngủ, tôi giờ cây kim nhọn đâm vào óc chồng. Hồn chồng lìa xác mà chẳng ai ngờ tôi phạm tội gớm-ghê. Nhưng suốt ba mươi năm đằng-dẵng, tôi chịu đau-đớn ê-chề vì bị lương-tâm cắn-rứt không thôi. Ngày nay chẳng dè ông khám phá được tội-ác của tôi, vậy, tôi xin cúi đầu trước thần Công-lý!

Việc ra trước tòa, bà bị phạt tù chung-thân. Ôi! Lời này đúng-chắc hơn hết: «Phải biết rằng tội-lỗi các người chắc sẽ gặp các người.» Khoa-học được cả ngàn lý-cớ để nói rằng chẳng gì tiêu-mất.

Chớ coi thường! Hãy suy-nghĩ!

Hỏi độc-giả yêu-quí, khi nghĩ đến tòa thượng-phẩm, là nơi mỗi người trong chúng ta sẽ phải ứng-hầu, anh em có hỏi thăm như thế này chẳng: «Làm sao cho thoát khỏi những hiệu-quả kinh-khiếp đời đời của ý tôi nghĩ, lời tôi nói và việc tôi làm?» Hãy lắng tai nghe sứ-mạng cứu-rỗi, hãy nghe lời buông-tha: «*Huyết của Đức Chúa Jêsus, Con Ngài,*

làm sạch mọi tội chúng ta» (I Gi. 1 : 7). Anh em hỏi: «Vậy thôi à?» Xin đáp: «Vâng, được rồi, đủ rồi!» Đó là phương-pháp độc-nhứt mà Đức Chúa Trời đã tìm được để cứu loài người thoát khỏi tội-lỗi và bôi-xóa hết gian-ác của họ. Tội-lỗi của anh em, của tôi và của cả thế-gian, Con Đức Chúa Trời đã nhận làm của Ngài, và đã đền-bồi hết thảy trên cây Thập-tự ở núi Gô-gô-tha, là nơi Ngài chịu đau-đớn, chịu chết để giang xa chúng ta án phạt công-bình của tội-lỗi chúng ta. Từ đó trở đi, người nào nhìn-biết tội mình ở trước mặt Đức Chúa Trời và lấy đức-tin tiếp-nhận công-việc của Đấng Christ, thì liền biết chắc cuộc quá-khứ của mình đã được bôi-xóa và phiếu trắng bởi huyết hay làm sạch đồ ra trên cây Thập-tự. Người còn sợ án phạt không? Chắc không, bởi chưng «hiện nay chẳng còn có sự đoán-phạt nào cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ» (Rô 8 : 1). Xin chú-trọng mấy chữ: *Cho những kẻ ở trong Đức Chúa Jêsus-Christ*. Chớ ai nhứt-định gắng sức để được tha tội, vì sẽ uổng công. Chỉ huyết của Đấng Christ có quyền-phép cứu-chữa tội-lỗi. Rốt lại, xin có một thí-dụ soi sáng mọi lẽ luận trên :

Làn sóng cuốn vết chơn

Bữa nọ, nhằm lúc ngọn thủy-triều đã rút, tôi dạo chơi ngoài bờ biển. Tôi vui-vẻ giậm chơn trên bãi cát mịn-màng, rồi thỉnh-linh xây lại. Tôi thấy gì

ở phía sau? Từ chỗ tôi đứng đến nơi xa títt đằng kia, giày tôi in dấu trên bãi cát mới lúc nầy còn giống như tấm thảm phẳng-phiu. Tôi nghĩ thầm: «Đó là bức tranh vẽ đời ta! Đức Chúa Trời đã đặt ta trên trái đất hoàn-mỹ của Ngài dựng nên; nhưng khi đi qua, ta đã làm ô-uế trái đất và để lại đằng sau mình những vết tội-ác xấu-xa!» Tôi sẽ làm gì? Đi trở lại và cố xóa mọi dấu-vết ấy chẳng? Khổn-nạn! Tôi sẽ chẳng được thành-công, song lại càng làm hư-hỏng tấm thảm bằng cát vàng! Làm thế nào để cất những vết bẩn vẫn làm ô-uế đời tôi? Tôi nhứt-định *không làm chi hết*. Tôi trở về nhà, ngủ suốt đêm. Bữa sau tôi lại ra bãi biển. Tôi không còn thấy dấu giày mình, vì nó đã bị bồi-xóa hết trơn. Đương lúc tôi ngủ, Đấng Tạo-Hóa đã làm việc tôi không làm được: nước dòn qua rút lại trên bãi cát nên phủ mất mọi dấu-vết bữa qua.

Hỡi độc-giả yêu-quí, anh em đã hiểu chưa? Chớ hễ gắng sức bồi-xóa tội mình bởi bố-thí, chịu hi-sinh hoặc sửa-đổi một vài nét xấu. Anh em sẽ thất-bại! Lòng anh em xấu-xa đến nỗi không thể sanh ra một chút gì đáng được Đức Chúa Trời tiếp-nhận. Hãy hoàn-toàn tin-cậy huyết cứu-chuộc của Đấng vẫn muốn rửa sạch và bồi-xóa mọi tội cho đến đời đời! **Hãy tiếp-nhận Jêsus làm Cứu-Chúa toàn-năng và từ-ái của mình!**

J. HUNTER, THỤY-SĨ

VI-TRÙNG ĐÁNG SỢ

VI-TRÙNG! Vi-trùng! Các nhà bác-học đã bao phen luận đến vi-trùng! Người ta phải dùng hết tài-năng trí-tuệ để bài-trừ ảnh-hưởng độc-hại của vi-trùng ở khắp mọi nơi. Cuộc chiến-trận giữa nước này và nước khác sẽ hết chẳng? Cuộc cạnh-tranh giữa đảng nọ và đảng kia sẽ thôi chẳng? Có lẽ. Nhưng cuộc vật-lộn với vi-trùng biết đến bao giờ mới kết-liệu? Trước câu hỏi này, những người học rộng tài cao không khỏi ngậm-ngùi.

Đề mắt trần xem, nào ai thấy được vi-trùng? Chúng nhỏ lắm, đường kính dài nhứt chỉ từ năm phần vạn một ly đến hai phần ngàn một ly! Thì đây, xin anh em ngó qua kính hiển-vi, xét giọt nước và chút không-khí này. Kia, kia, chúng sống, chúng ngo-nguậy, chúng lạnh-lẹ vô-cùng, đến nỗi chỉ trong chớp mắt, có thể tràn khắp một miền.

Chúng sanh-hóa không biết cơ man nào mà kể, bám vào các sanh-vật mà mưu cách sống-còn. Cũng có một vài thứ vô-hại, song phần nhiều nguy-hiểm lắm, thường truyền bệnh thúi-tha. Xét một *gramme* bụi, ta thấy được tới 1.300.000 vi-trùng! Ta kể được là trong-lành làn nước nào chỉ có 1.000 vi-trùng mỗi phân khối (*centimètre cube*). Nước sông *Seine* có từ 2 đến 14 vạn vi-trùng mỗi phân khối. Còn nước cống thì tới 63 triệu vi-trùng mỗi phân khối. Đáng ghê thay!

Vi-trùng truyền dễ lắm. Chúng xâm-phạm thân-thể người ta, có nhiều ngõ lén vào nơi ấy. Chúng kiêng-nễ người mạnh-khỏe. Nhưng nguy thay cho kẻ yếu-đau, mệt-nhọc, hư-mòn không chịu dùng phương sản có mà bài-trừ ảnh-hưởng độc-hại của chúng! Chúng bé-nhỏ nhưng giết chết bao người!

Bên cạnh những vị thuốc của khoa-học dùng làm khí-giới đánh nhau với vi-trùng, có hai trường-hợp tự-nhiên chẳng giúp ích chúng chi cả: ánh sáng và nơi cao. Nếu nóng đến một chừng-mức nhứt-định, ánh sáng ắt làm hại vi-trùng. Mặt trời mùa hạ giết chết vi-trùng ở cách mặt hồ ba thước. Núi-non cũng làm hại chúng; lên cao hơn mặt biển 300 thước, ta ít thấy vi-trùng. Còn trên đỉnh núi, thì tìm bảy ngày không ra một con.

Thân-thể bị vi-trùng phá hại đã hẵn rồi; nhưng linh-hồn, thậm thay, cũng bị vi-trùng «tội-khiên» tiêu-nuốt! Tội-lỗi còn đáng sợ hơn vì khiến ta phải chết đời đời trong địa-ngục, mất hết hạnh-phước đích-thực và lâu-bền.

Có tội-lỗi tỏ-tường, nhưng biết bao tội-lỗi kín-giấu trong đáy lòng, làm tiêu-ma hết linh-lực. Chắc còn sót ít nhiều cảm-tình tốt-lành, tánh-hạnh đáng khen, song ảnh-hưởng độc-hại thì vô-số. Nếu chỉ cố sức riêng, loài người sao khỏi sa-ngã?

Cũng như vi-trùng, tội-lỗi sanh-hòa mau-chóng và tràn-lan khắp nơi, đến nỗi «mọi người đều đã phạm tội» (Rô 3: 23). Mắt thấy sự xấu, tai nghe lời xấu, miệng đọc sách xấu, kia, hột giống tội đã vào lòng. Ban đầu lỗi-lầm đôi chút, rút cục tội-ác góm-ghe. Quen phạm tội, người đời không chống-cự gian-ác, nhưng chiều theo tình-dục dê-hèn. Họ chẳng khác con thuyền trôi xuôi dòng nước, sa vào vực thẳm biển khơi. Lìa-bỏ Đức Chúa Trời, họ mất nguồn sức mạnh nên đành chịu tội-khiên hủy-phá.

Xưa nay bao kẻ luống công tìm cách bài-trừ tội-lỗi! Vậy, Đức Chúa Trời động lòng thương-xót, sai Con một xuống trần để «cứu dân mình ra khỏi tội» (Ma 1: 21). Huyết báu của Cứu-Chúa có quyền rửa sạch tội ta. «Dầu tội các ngươi như hồng-điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên» (Ê-sai 1: 18). Một khi lòng được tẩy sạch, ta cần «đồng ngồi trong các nơi trên trời trong Đức Chúa Jêsus-Christ» (Ê-phê-sô 2: 6) và «đi trong sự sáng cũng như chính mình Ngài ở trong sự sáng» (I Gi. 1: 7), ngõ hầu «được giữ vẹn, không chỗ trách được, khi Đức Chúa Jêsus-Christ chúng ta đến» (I Tê 5: 23).

PAUL FAIVRE, MONTPELLIER (PHÁP)

Tin-Lành là gì? Đức Chúa Trời thực-hữu chăng? Loài người bởi đâu mà có? Muốn sống một đời sáng-sủa, tươi-vui, phải làm thế nào?

Xin mời quý-vị mua và đọc

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN

(chuyên bày-tỏ đạo Đức Chúa Jêsus)

Chủ mời khách kiếu	0\$03
Chân giả luận	0.05
Ngọn đèn chơn-lý.	0.05
Ngọn đuốc soi đêm	0.05
Tranh minh tâm	0.03
Ta là cái cửa	0.05
Cội-rễ muôn vật	0.01
Đức Chúa Trời độc-nhứt	0.01
Giải nghĩa sự tha tội.. .. .	0.01
Nói lược đạo-lý Chúa Jêsus.. .. .	0.01

Gởi timbres và mandats cho ông Wm. C. Cadman, số 1, Phố Nguyễn-Trãi, Hanoi.

MỘT LỜI CẢNH-CÁO

Hỡi linh-hồn đương ngủ-mê ! Thức dậy mau mau ! Bầy ma-quỉ giăng kín ! Lửa đoán-phạt sa xuống ! Chạy đâu ? Trốn đâu cho thoát ?

Nghe này, lời dịu-dàng của Đấng giải-phóng, là Đức Chúa Jêsus-Christ :

«**Hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho con được yên-nghỉ !**»

Đến mau ! Hãy đến cùng Ngài ! Ớ tội-nhân ! Kíp đến ! Kíp đến ! Còn đợi-chờ chi ?

Hầu khắp Đông-dương có nhà Hội Tin-Lành chuyên giảng về Cứu-Chúa Jêsus. Mời bạn đến nghe cho biết Ngài càng rõ hơn.